

ת"פ 7796/08/17 - מדינת ישראל נגד סוסן רחמנוב

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 7796-08-17 מדינת ישראל נ' רחמנוב

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מאשימה/משיבה מדינת ישראל
נגד
נאשם/מבקש סוסן רחמנוב

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת הנאשם כי אין לחייבו להשיב לאשמה.

האישום, הראיות והטענות:

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן: "החוק"), ותקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק.

לפי תיאור העובדות בכתב האישום, ביום 12.02.17, לאחר שהתסיימה פגישה במרכז קשר של המתלוננת והנאשם עם ביתם המשותפת ועת שהלכה המתלוננת ברחוב, הגיע הנאשם החל לגדף אותה, תפס בידה הימנית ועיקם אותה בחוזקה, וכן אמר לה "אני אשבור לך את היד אם לא תפסיקי לצעוק". עפ"י כתב האישום, כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמה למתלוננת חבלה בדמות נפיחות קלה בשורש כף היד ובגב כף היד והמטומה בכף היד.

בתום פרשת התביעה, טען הנאשם כי אין לחייבו להשיב לאשמה. טענתו זו נשענת בעיקר על טענותיו בדבר היעדר מהימנות גרסתה של המתלוננת והיעדר קוהרנטיות בינה לבין יתר הראיות שהובאו מטעם המאשימה.

פרשת התביעה כללה עדות המתלוננת, עדות חברתה עטרה דלית בן יעקב, עדות חברו של הנאשם מיכאל פרמן ועדות החוקר זוהר שלום. כמו כן, הוגשו לתיק בית המשפט מסמכים מתוך תיק החקירה, בהם הודעות הנאשם במשטרה, הודעת המתלוננת, הודעת העדה עטרה בן יעקב, מזכרים מתיק החקירה ומסמכי איכון ומחקרי תקשורת.

כאמור, בתם פרשת התביעה טען הנאשם כי אין לחייבו להשיב לאשמה, שכן אין בראיות שהוגשו ע"י המאשימה לבסס הרשעה. נטען, כי עדותה של המתלוננת אינה מהימנה, וכי מדובר בעדות שווא שיקרית, המונעת ממניעים זרים. לטענת הנאשם, המתלוננת מסרה מספר גרסאות שונות - האחת בהודעתה במשטרה, השניה בבית המשפט במסגרת עדותה

השלישית במסגרת בקשתה למתן צו הגנה. כן נטען, כי עדות המתלוננת אינה מתיישבת עם דוח איכון הטלפון הסלולרי של הנאשם, עם הערת החוקר כי אינו מבחין בחבלות, ועם כרונולוגיית האירועים כפי שהיא עולה מן הראיות (כגון, מזכר אודות שיחה עם העו"ס במרכז הקשר). עוד נטען, כי האישור הרפואי שצורף אינו מספק, וכי עדות חברתה של המתלוננת כפי שנמסרה בבית המשפט הינה שונה באופן מהותי מהודעתה אשר נמסרה במסרה.

מנגד טענה ב"כ התביעה, כי על פי ההלכה הנוהגת, די לה לתביעה בהצגת ראיות דלות ובסיסיות על מנת לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, ואין לבחון בשלב זה את משקלן של הראיות. המאשימה טענה, כי הוצגו די ראיות על ידה, בכדי לדחות את טענות הנאשם ולחייבו להשיב לאשמה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי טענות הצדדים ועיינתי בראיות שהובאו לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, מהנימוקים שלהלן:

הלכה היא כי על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה, די לתביעה בכך שהובאו ראיות דלות וקלושות בלבד (ע"פ 405/80 **מד"י נ' שדמי**, פד"י ל"ד(2)757; קדמי, על סדר הדין בפלילים, 2009, חלק שני א' עמ' 1444). נקבע כי אין צורך בכך שהתביעה תראה כי הובאו ראיות לעניין כל אחד מפרטי האישום, אלא די בכך שהובאו ראיות ליסודות המרכזיים שלו (ע"פ 732/76 **מד"י נ' כחלון**, פד"י ל"ב(1)170). בשלב זה, גם אין בית המשפט בוחן את מהימנות הראיות שהובאו, ואינו בוחן אותן במבחן "הפנימי", כי אם במבחן "חיצוני" וכמותי בלבד (בש"פ 825/98 **מד"י נ' דחלה** נ"ב(1)625).

הבסיס העיקרי לטענות הנאשם נעוץ בשאלת מהימנות גרסת המתלוננת.

מן ההיבט הנורמטיבי, משהעלה נאשם את הטענה כי אין עליו להשיב לאשמה, לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982, מוטל על בית המשפט לבחון אם עמדה התביעה בחובת הראיה לכאורה. זאת, להבדיל מן הבדיקה אם עמדה התביעה בנטל השכנוע, אשר נערכת בשלב הכרעת הדין, לאחר שנשמעו הראיות כולן.

בשלב זה, כאמור, מתבקשת בדיקה לקיומן של "ראיות לכאורה", משמע האם יש בחומר ראיות המפלילות, על פניהן, את הנאשם ומסבכות אותו, לכאורה, באחריות לביצוע עבירה. להבדיל ממבחן עמידת המאשימה ב"נטל השכנוע", מבחן זה הינו מבחן חיצוני-פורמלי, המתרכז בעצם קיומן של ראיות מפלילות על פניהן ואינו מתייחס כלל לאיכותן של הראיות שהובאו. מבחן זה מתעלם ממהימנותם של העדים, ממשקלן של הראיות ומדיותן, וכל שבדוק בית המשפט בשלב סיום פרשת התביעה הוא, האם הראיות שהובאו מפלילות את הנאשם ומסבכות אותו, לכאורה, באחריות לביצוע העבירה. כלומר, בהנחה שיינתן אמון באותן ראיות מפלילות על פניהן, ובהנחה שיינתן להן מלוא המשקל הראייתי, האם יהיה בכוחן לבסס הרשעה.

במקרה דנן, כאמור, טענת הנאשם היא כי אין ליתן אמון בעדות המתלוננת, הן בשל סתירות פנימיות בה והן בשל העובדה שאינה מתיישבת עם ראיות אחרות שהוצגו ע"י המאשימה. נטען עוד לסתירות בגרסת עדות חברתה של המתלוננת, לכך שדוח האיכון מתיישב יותר עם גרסת הנאשם מאשר עם גרסתה של המתלוננת ולמחדל חקירה בכך שהמתלוננת לא עומתה עם דוח האיכון. אך לב לבה של טענת הנאשם היא כאמור במהימנות העדויות מטעם המאשימה.

סבורני, כי הטענות שהועלו ע"י ב"כ הנאשם יש בהן טעם רב והמאשימה תידרש להתמודד עימן בהמשך, ואולם בשלב זה של ההליך - כאשר בית המשפט אינו נדרש כלל לשאלת מהימנות העדים, משקל הראיות ודיותן - לא ניתן לקבל את הטענה כי אין להשיב לאשמה. אלו שאלות שעל מנת להכריע בהן, לא די במבחן חיצוני, אלא שעל פי טיבן, הן דורשות מבחן פנימי של הראיות.

המאשימה הציגה גרסת מתלוננת, מסמך רפואי ממועד סמוך לאירוע, גרסת חברתה של המתלוננת וראיות נוספות, אשר לכאורה יש בהן בכדי לסבך את הנאשם, ודי בכך בשלב זה של ההליך בכדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה. כלל טענות הנאשם באשר למשקל שיש ליחס לראיות אלו, אין מקומן להתברר כעת במסגרת טענת "אין להשיב לאשמה". ראוי יהיה לשוב ולהידרש לשאלות שמעלה הנאשם בדבר מהימנות העדויות, משקלן ודיותן, רק בשלב הסופי של המשפט, במסגרת הכרעת הדין, עת שתעמוד בפני בית המשפט מסכת הראיות כולה, ויערך "המבחן הפנימי" של משקל הראיות.

סוף דבר:

מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני דוחה את טענת הנאשם שאין להשיב לאשמה.

דיון ההוכחות יתקיים במועדו ובו תישמע פרשת ההגנה.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תש"פ, 25 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.